

Σε νέα φάση μπαίνει η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μετά την ψήφιση του πολυνομοσχεδίου με τον «κόφτη» και τα άλλα σκληρά μνημονιακά προαπαιτούμενα για φοροληλασία, παράδοση «κόκκινων» και «πράσινων» δανείων στους τοκογλύφους και τον πόλεμο-αστραπή ιδιωτικοποιήσεων ενάντια στον δημόσιο και φυσικό πλούτο. Η υλοποίηση όσων ψηφίστηκαν αναδεικνύει τον ΣΥΡΙΖΑ σε αιχμή του δόρατος για την πολιτική της άρχουσας τάξης. Παράλληλα, υποχρεώνει τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς σε ανασύνταξη, ώστε οι κοινωνικοί αγώνες της επόμενης περιόδου να έχουν χαρακτηριστικά σύγκρουσης για την ανατροπή.

Δεν θα είναι περίπατος για την κυβέρνηση να εφαρμόσει όσα ψήφισε. Ανησυχεί η κυβέρνηση για τη διάρκεια της κοινωνικής ανοχής, που δεν είναι σε καμιά περίπτωση συναίνεση. Έχει συνείδηση ότι μεσοπρόθεσμα δεν αρκούν για την πολιτική σταθερότητα ο αιφνιδιασμός με το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα της φαστ τρακ ψήφισης 7.500 σελίδων μνημονιακής βαρβαρότητας, η εκφυλιστική δράση της γραφειοκρατίας ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στο εργατικό κίνημα και η αρνητική επίδραση από τη μνημονιακή ολοκλήρωση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

]

Γι' αυτόν το λόγο επιχειρεί να διαμορφώσει μια επιχειρηματολογία που λίγο πολύ λέει ότι τα μέτρα που ψηφίστηκαν πρόσφατα είναι τα τελευταία. Σειρά τώρα έχει το λεγόμενο «παράλληλο πρόγραμμα» που θα ανακουφίσει τα πιο φτωχά στρώματα και θα βοηθήσει στην αντιμετώπιση προβλημάτων της καθημερινότητας. Αυτό το προπαγανδιστικό σχήμα δεν λαμβάνει υπόψη πόσο δεσμευτικό είναι το Τρίτο Μνημόνιο σε τέτοια θέματα, καθώς ο «κόφτης» θα είναι ενεργός αφού πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% για μια δεκαετία και 3% μέχρι το 2030 δεν είναι εφικτό. Την ίδια στιγμή η φοροληλασία και η εφαρμογή του ασφαλιστικού, σε συνδυασμό με τις γενικευμένες ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα των «κόκκινων» -και όχι μόνο- δανείων, θα πλήξουν άμεσα το λαϊκό εισόδημα και το επίπεδο ζωής, με γενικότερες συνέπειες, καθώς φέρνουν συνολικές αναδιαρθρώσεις. Οι συνέπειες δεν είναι απλώς μια μείωση του εισοδήματος, αλλά μαζικοποίηση της αδυναμίας για ένα σταθερό εισόδημα, ενώ μια σειρά από αγαθά και υπηρεσίες καθημερινής ανάγκης θα γίνουν ακριβά προϊόντα. Οι αναδιαρθρώσεις αυτές αλλάζουν τους όρους της κοινωνικής πραγματικότητας, εξαφανίζοντας τα μέσα και τους πόρους για μια άλλη πολιτική. Αναρωτιέται κανείς βάσιμα αν είναι δυνατόν μια κυβέρνηση να καταφέρει σε αυτές τις συνθήκες όσα δεν έκανε με νωπή τη λαϊκή εντολή, χωρίς τα δεσμά του «κόφτη» και τη δέσμευση της δημόσιας περιουσίας για 99 χρόνια. Στη ουσία το όριο αυτών των εξαγγελιών δεν είναι παρά καθυστέρηση στην εφαρμογή, όπως στην περίπτωση της κατάργησης του ΕΚΑΣ, ή ψίχουλα αντί εκμετάλλευσης για τα πιο χτυπημένα στρώματα, όπως στα πεντάμηνα για ανέργους.

Σε αυτή τη συζήτηση δεν μπορεί να μείνει απ' έξω η ενίσχυση του καθεστώτος της επιτροπείας. Αν η ψήφιση από τους αδίστακτους κυβερνητικούς βουλευτές ενός ακόμα μνημονίου που δεν διαβάστηκε δείχνει τον εκφυλισμό του κοινοβουλευτισμού, ο «κόφτης» με το αυτόματο ετήσιο μνημόνιο, το υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων που ελέγχεται από την ΕΕ και τους θεσμούς της και η λειτουργία της Γενικής Γραμματείας Εσόδων ως «ανεξάρτητης αρχής», δείχνει ότι το πεδίο των αποφάσεων θωρακίζεται από τις πολιτικές επιλογές της κοινωνίας. Αίσθηση που ενισχύεται από το πέρασμα των δανείων των νοικοκυριών και των επιχειρήσεων στα διεθνή τραπεζικά αρπακτικά. Ολοκληρώνεται έτσι μια διαδικασία που ξεκινά από την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΕ (τότε ΕΟΚ) το 1979, που βήμα βήμα μεταφέρει τη λήψη αποφάσεων σε υπερεθνικό επίπεδο και μη εκλεγμένα όργανα, στο όνομα του τεχνοκρατισμού, του

ευρωπαϊσμού και της οικονομικής διακυβέρνησης.

Σε αυτές τις συνθήκες, που η ΕΕ είναι πεδίο μιας μνημονιακής πολιτικής διαρκείας, μιας καπιταλιστικής βαρβαρότητας χωρίς τέλος, χάνει το νόημά της η συζήτηση για τη διεκδίκηση καθεστώτος εξαίρεσης για το ένα ή το άλλο μέτρο, το χρόνο και το βαθμό εφαρμογής. Μοιάζει πραγματικά το «παράλληλο πρόγραμμα» με την αναζήτηση κλιματιστικού στην κόλαση, καθώς η ανακούφιση δεν βρίσκεται παρά έξω από αυτήν.

Υπάρχει λύση; «Να γίνει της Γαλλίας» λέει η ANΤΑΡΣΥΑ στην ανακοίνωσή της και συμπληρώνει πως «τώρα είναι η ώρα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος, της συσπείρωσης των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της Αριστεράς σε ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, που θα βάλει φραγμό στην επίθεση κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και κυβέρνησης».

Για την ANΤΑΡΣΥΑ «υπάρχει άλλος δρόμος χωρίς μνημόνια και εκβιασμούς. Ο δρόμος της ρήξης και της ανατροπής. Μονομερής διαγραφή του χρέους τώρα και ρήξη με τους εκβιαστές-δανειστές, το ΔΝΤ, την ΕΕ, τους τραπεζίτες, ντόπιους και διεθνείς, με κρατικοποιήσεις και εργατικό έλεγχο. Για να περάσει ο έλεγχος της κοινωνίας και της οικονομίας στα χέρια των εργαζομένων και του λαού».

Πηγή: “Πρίν”